

Oláh András

távolság

aknamezőt ölelsz – kihalt a szeretet –
sajgó vágy nem gyógyít defektes kereket
hegedű nyöszörög: izma fáj a húrnak
megmotozott emlék siratja a múltat

tikkadt korszok lelke kísér el hazáig
elsikkasztott álmod bennük sem virágozik
hideg mosoly fogad s az arc is idegen
átgyalogol a múlt beszürkült szíveden

remegő szótlanság új sáncokat ásott
kifosztott tegnapod nem védik a rácsok
behorpadt az öröm kifakult a mámor
ugyanaz a vágy ég s ugyanolyan távol

decembereink

már alig szuszognak a kusza tegnapok
csak a hiány veti fel kérdéseit
aztán jön a didergés jön a téli fagy
egyszerre nyílunk és záródunk
leszünk egymás foglyai
a vattafoltos utcán csönd zihál
szeplős lámpafény kormozza az éjszakát
kellene egy hátra arc
– a hajnal hátha utánunk nyúlna még –
de pánikba esik a remény
s jéggé dermed a gyáva pillanat

a kisiklott idő

olyan közeli az áruulás...
jó volna persze megbocsátani
és takarodót fújni végre
átfesteni a sebzett szemhatárt
kigyomlálni a tébolyult fájdalmakat
s a hazatántorgó esték helyébe
friss levegőt kínálni... de a múlt
hajthatatlan és sohasem
egyezik bele